

HOMMAGE A J.S. BACH (1685–1985)

Na daski, na prozoru,
gdje je svjetlo savilo gnijezdo,
pa mu se i noću svjetluca put,
u kuhinji, gdje su mijene dana
najjasnije a točan je sat
lonac na ognjištu,
s mirisom još toplog kruha,
mlijeka, jabuka, sa šumom haljina
što na čistom podu ocrtavaju
male i velike krugove dobrote,
s vikom i smijehom sve svoje djece,

zavirujući ponekad u dvorište,
ma koliko bio kratkovidan,
gdje se strano rado miješa s domaćim,
ali po tihom redu svijeta
koji još trlja oči,
ne zna, doduše, čak i ne sluti,
pa ipak točno obavlja smisao,
žrtvuje se s ljubavlju
i blaženo nalazi spas u najmanjim
stvarima, nimalo slučajno
posijanim svijetom,
osjećajući u sebi kotač ravnoteže
kadre da istim okom mjeri
bitno i sporedno,

s bolom podnoseći žestoku
vidovitost koja niti razumu
ne oprašta zablude, previše zaljubljen
u svaki oblik postojanja,
i kad je vlat i kad je katedrala,
žalostan kao da nosi svaki mrtvački
sanduk i blažen kao da ništa
drugo ne radi nego rađa,
grickajući u naglim prazninama,
zajedno s mišem u skrivenom kutu,
kruh i sir i poneki orah,

pisao je Johann Sebastian Bach
svoje preludije, tokate i fuge
i druge skladbe što bi zatrebale
Bogu i ljudima i nekom vremenu
izvan svih vremena.

Slavko Mihalić